

1220 – 20. desember

Uten meg kan dere slett ikke gjøre noe. Joh 15: 5.

Det er all grunn til å legge merke til at gr. teksten har en dobbel nektelse: «absolutt ingen ting». Jeg ber om alltid å huske at Herren selv har sagt: «Dere kan ingen ting, absolutt ingen ting gjøre».

Og så har han også føyd til et bilde som særdeles sterkt understreker dette «absolutt ingen ting», bildet av grenen som er brukket av fra stammen og ligger på bakken og visner. Det er jo umulig at en slik gren kan bære frukt.

Om en slik gren sier Kristus: «Slik som grenen ikke kan bære frukt av seg selv, uten at den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt, uten at dere bli i meg». All bønn, det største alvor og kamp blir uten frukt før dere er blitt innpodet i meg. Hvis dere ikke blir i meg, kan dere slett ikke bære frukt. Slik taler Kristus her. Og dette sier apostelen: «Vi er ikke dyktige i oss selv til å tenke ut noe som om det kom fra oss selv».

Tenk da over dette: Når vi ikke en gang er i stand til å styre våre egne tanker, hva er vi da i stand til? Den samme apostelen sier at Gud også må gi oss en god og oppriktig vilje: «Gud er den som virker i oss både å ville og å virke så hans gode vilje kan skje».

Og dette virker han i dem som er blitt ydmyke, som av sin egen fruktesløse aktivitet og anstrengelser bare har lært at de selv ikke makter noe som helst. Men når de så hører hans røst, og lar seg omvende til Jesus, gjør han dem levende i ham.

Vil de derimot selv bare fortsette å virke og kjempe, må også fortsatt alt ondt ennå herske over dem. Dette hadde en gammel kristen lært. Derfor ga han dette underlige svaret til en yngre bror som klaget over sin ynkelige avmakt i åndskampen: «Du kan jo umulig seire, så lenge du bare fortsetter å kjempe».

Men fordi dette jo kunne bli sett på som altfor kjettersk, tilføyde den gamle: «Så lenge du kjemper, mener jeg. Så lenge ditt eget jeg ennå tror det fortsatt kan være noen mulighet for selv å seire».

Nei, du må gi opp alt, må selv bli til intet. Da kommer Herren og sier: Har du ennå noe du selv må forsøke? Er du ennå i stand til å utrette noe selv? Svarer du da av hjertet: Nei, jeg er fortapt, det er slutt med alt mitt. Da sier Herren: Da kan jeg dra deg opp av den gjørmete leiren og sette dine føtter på en klippe, så du kan gå trygt.

Så er da alt liv, all lyst og kraft til å bære frukt, avhengig av at vi blir i Kristus. Å, Herren blir virkelig dyrebar for meg når jeg eier denne salige hemmeligheten i hjertet; at jeg er Guds venn og at Gud har forlatt meg alle mine synder. At på grunn av Kristi fullbrakte verk blir ingen synd tilregnet meg. Jeg lever så fullstendig fri for skyld som om ingen ting lenger var synd, som om aldri noen lov var skrevet, verken med ett eller ti bud.

Å, da blir Herren så dyrebar for meg at jeg ikke ønsker meg noe annet i hele verden. Da vil jeg leve for ham. Da bekjenner jeg ham både med ord og med mitt liv, og gjør nå med glede det som før var så tungt for meg.

Ennå er jeg ikke befridd fra det urene og gjenstridige kjødet. Men i dette troens samfunn med Frelseren ligger den egentlige kraften til å bære frukt. I tillegg kan jeg nå først be rett imot alt ondt. For nå ber jeg i tro, og i Jesu navn. Og ikke med denne egenrettferdige holdningen som tidligere gjorde at Herren ikke kunne høre meg. For da hadde bare mitt selviske jeg fått ny næring.

Nå har jeg alt i Herrens nåde, og ser bare på hva som er hans vilje. Og da gjelder jo dette som Herren selv sier: «Hvis dere blir i meg og mine ord blir i dere, da be om hva dere vil, og det skal skje for dere». Og det du ikke får på denne måten, ved bare å bli i ham, det skal du bare overlate til hans visdom og velbehag.

Hvis han ville, kunne han nok gjøre deg fullkommen hellig og ren som englene. Men han vet best hva du trenger mest. Så sier du: «Han som er hellig kan jo ikke ville det onde. Da må selvsagt feilen ligge hos meg, når jeg ikke får den kraften jeg ber om!».

Ja, feilen ligger ganske sikkert hos deg. Nemlig den feilen som Kristus selv taler om her. Du vil f. eks. selv leve i din egen kraft. Og ikke i hans nåde. Det er det som er feilen.

Det var på grunn av slike holdninger at Jesus lot Satan sikte Peter og slå Paulus. For å lære dem å ikke opphøye seg selv. Til Paulus sa Herren: «La min nåde være nok for deg. For min kraft er sterk i de svake». Den gangen var det mer nødvendig for Paulus' åndelige liv å kjenne sin svakhet, enn å lære å kjenne styrken.

Kanskje du heller vil leve et selvopptatt liv i en verdslig ånd, ikke holde deg tett inntil din Frelser. Men vil likevel i egen kraft leve et pent og kristelig liv. Men da er det snart slutt på fruktene. For Herren sier at «grenen kan ikke bære frukt av seg selv». Det samme gjelder om du lever i vantro og trellesinn. Da går det på samme måte; du kan ikke bære frukt.

Av dette må vi lære at selv om det ikke ser ut som om det kan nytte å bli i Herren, fordi det kanskje fortsatt er smått stell med din kraft, så er det ikke noe annet som nytter. Hvor skal du ellers vende deg hen?

Han er den eneste som har all makt i himmelen og på jorden. Han er den eneste som har knust slangens hode, og er kommet for å gjøre ende på djevelens gjerninger.

Vær da bare opptatt med å bli ennå sterkere knyttet til ham, og få en ennå fastere tro.